

MEZEY KATALIN

Súlyzó

*Betontárcsájú, vasrudas súlyzó
 az elhanyagolt téli udvaron.
 Legidősebb fiunk öntötte hajdan,
 és emelgette, a ház urával
 és testvéreivel vetekedve,
 húsz évvel ezelőtt.
 Tudom, mégis hihetetlennek látszik,
 hogy megemelte egyszer valaki.
 Mondják, amilyen súlyok
 emelésére képesek vagyunk,
 olyanokat tesz vállunkra az Isten.
 Most mégis nekem
 valószínűbbnek tűnik,
 hogy egykor, régen
 óriások lakták a házat,
 de valamiért elköltöztek,
 és itt felejtették
 ormótlan sportszerüket.*

Növekedés

*Istenem, Terólad, aki
 gyönyörű rendben neveled
 a hamisciprus hintázó ágait,
 milyen keveset tudtam akkor is,
 mikor megvettem ezt a csemetét.
 Akkora sem volt, mint én vagyok,
 és most az emeleti ablak előtt
 lengedeznek csipkés ágai.
 Meredeken égre törő
 és visszahulló hajtásai
 a mindenkori szellő
 érintésére táncolnak,
 mint folyón a fény,
 zöld halgerinc-levélkék
 ringatják a száraz,
 tavalyi tobozfürtöket.
 Eltűnődöm,
 növesztettél bár engem,
 de vajon nőttem-e én
 lélekben annyit,
 hogy ha távolról is,
 de benézhessek
 ablakodon, Uram?*